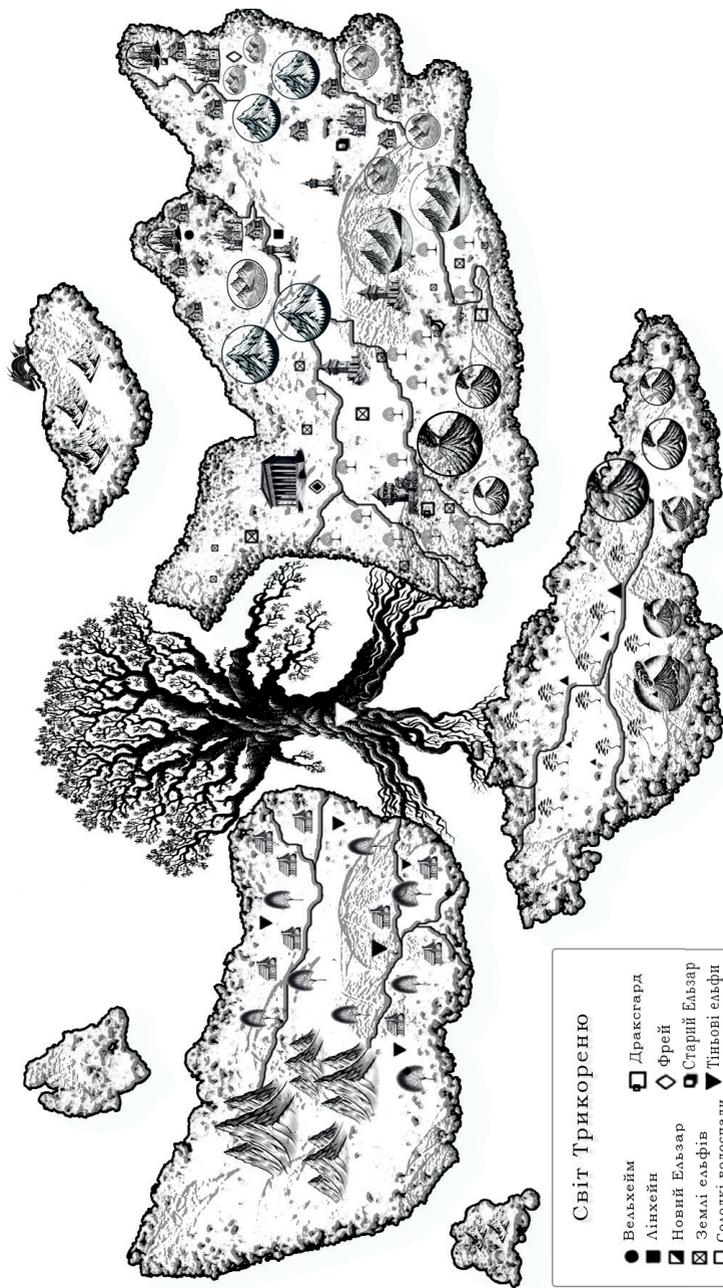

Зміст

Карта світу Трикореня	3
Розділ 1. Той, що мандрує снами.....	4
Легенда перша. Дерево Єднання	13
Розділ 2. Сновиди.....	15
Легенда друга. Варвари за Ревучими Горами.....	85
Розділ 3. Саван чистої крові.....	87
Легенда третя. Континент демонів.....	112
Розділ 4. Із Роду Білого Оніксу.....	114
Легенда четверта. Генії стихій	135
Розділ 5. Король нижнього міста.....	137
Легенда п'ята. Спів магічних каменів	161
Розділ 6. Серпанок над спаленим містом	163
Легенда шоста. Крихке безсмертя ельфів	208
Розділ 7. З Роду Тих, що Відають Майбутнє.....	210
Легенда сьома. Хто торкнеться зірок?	229
Розділ 8. Пообіцяй захистити це місто.....	231
Легенда восьма. Прокляті води.....	264
Розділ 9. З Роду Золотистих Шершнів	266

Світ Трикореню

- Вельхейм
- Лінхейн
- ▣ Новий Ельзар
- ⊠ Землі ельфів
- Солодкі водоспади
- ▲ Контигенг демонів
- ▣ Драксгард
- ◇ Фрей
- ▣ Старий Ельзар
- ▼ Тиньові ельфи
- ◆ Скельторн

Той, що мандрує снами

– Геєєєєй, малий! Геєєєєєєєєй, ану зупинись! – вузенькою, як тіла Лінхейських вугрів, вулицею магічного міста Фрей бігла королівська варта. Перед ними, спотикаючись об стареньку брудну бруківку, мчав хлопчик, якому не було й п'яти зим. Його худі ніжки в обірваних штанях перебирали так швидко, як тільки могли, а очі були майже заплющеними, і здавалось, що він ось-ось вріжеться чи в торговця винами, що стояв на розі вулиць, чи в перехожого, що ніс глиняний горщик із молоком.

– Та вже схопіть хто-небудь цього злодюгу заради Пророка Схая! – сержант королівської варти, розчервонівшись і хапаючи ротом повітря, ледве встигав за своїми підлеглими, які в повному спорядженні, із короткими зачарованими невидимими мечами здавались

настільки дужими та витривалими, що й думка про те, що хлопчик може втекти, не прийшла б в голову й найвигадливішому барду.

Але ось на перехрестя виїхав віз, запряжений ельфійським биком, із заморськими спеціями аж з-за Бузкових гір. Це була така рідкість, що перехожі, які помічали це дійство, спинялись на деякий час й здивовано проводжали поглядом довговухого продавця, його тварину й товар.

Не маючи змоги зупинитись, хлопчик схилив голову так низько, наскільки міг, і промайнув між колесами під возом, а воїни королівської варти, які майже схопили його, гуртом почали врзатись у пружне і міцне дерево воза, від чого навіть частина товару в різнокольорових тканинних мішечках посипалась на бруківку.

– А бодай тобі демони бороду висмикають! Ти дивишся, куди їдеш?! – сержант, який хоч і встиг сповільнитись, але все одно сильно вдарився правим коліном і плечем, був настільки розлюченим, що вимовив слова раніше, ніж помітив того, кому він їх адресував.

На перехресті навколо них почали збиратись перехожі роззяви, торговці, авантюристи з найближчої гільдії і звичайні містяни.

– *Перепрошую, шановний...* – голова ельфа трохи схилилась набік, щоб краще розгледіти вишиті на комірці червоні зірки. – *... шановний пане сержанте. Але я рухався, не порушуючи правил.*

Голос довговухого гостя тягнувся й розливався в повітрі, немов музика, яку хоча й рідко, але однаково вмикали через магічний ретранслятор на площі міста у великі свята.

Посеред натовпу, що зібрався навколо, почалися перешіптування «...знову???», «... навіщо варта їх прово-

кує, ми ж тільки програли битву під Цхіліаном!», «знову ельфи прийдуть в наш дім???».

З кожним подихом вираз обличчя сержанта змінювався. Він уже детальніше розгледів, хто керував возом, і його рум'яні щоки почали багровіти.

– Ой, лишенько?! – він схопився на ноги, але потім передумав і, за звичкою, упав на праве коліно, яке щойно забив. Незважаючи на нестерпну біль, йому вдалось процідити крізь вуста: «Прошу найщиріших вибачень! Це жахливе непорозуміння!».

– *Не варто вибачатись. Усе гаразд!* – довгі вуха злегка підстрибнули вгору, коли торговець спеціями підморгнув королівській варті і потім, ніби нічого й не сталося, смикнув за поводдя і рушив далі, минаючи перехрестя.

...

За маленьким трактиром нижнього міста, куди воліли б не заходити законотрухляні громадяни міста Фрей, поміж великих діжок із квашеною капустою ховався маленький хлопчик. Його тіло буквально трусилося й підкидалося від хвилювання, а дихання було настільки переривчастим – аж голова почала паморочитись. Проте його руки міцно та невпинно притискали невеличкий пакунок, що був загорнутий в блискучу шкіру, що була подібна на водяну ящірку.

Він уважно дослухався до голосів, що уривками долинали із трактиру, і намагався бодай трохи дізнатися, що відбувалося на найближчій вулиці. Але жодних дзвінких звуків брязкання лат, жодних викриків чи розпитувань... А отже, він був у безпеці...

Нервові перенапруження й витрачені фізичні сили почали зморювати, тиснули великим черепашачим панциром на худеньке тіло й повіки, зрадницьки самі змикалися, відправляючи в безтурботний світ дитячих снів...

...Його розбудив легкий, ледь помітний доторк до плеча.

– *Маленький пане, хочу повідомити, що ваша швидкість заслуговує найвищих похвал!* – мелодія ельфійського голосу розливалася у вечірньому повітрі. – *Я розумію, що це може прозвучати дещо нахабно з мого боку, перериваючи ваш відпочинок, проте, чи можемо ми поговорити з вами десь у пристойнішому місці?*

На надзвичайно високого і зі смаком одягненого чоловіка з довгими гострими вухами дивились очі маленької дитини, які абсолютно нічого не розуміли. Ще мить тому він із величезною насолодою смакував запашні вишневі яблука в садку за пустирем на краю нетрів нижнього міста у своєму сновидінні, а зараз з ним розмовляє цей велетень.

Першою думкою було: «Біжи! Рятуй своє життя!», але чомусь він навіть не поворухнувся. Не озирнувся навколо. Уся його увага була прикута до молодого обличчя, яке не виражало жодних емоцій. Лише легка усмішка й прищур очей видавали в ньому щось незвичне. Це як великий кіт дивиться на молоко, яке збирається зараз випити.

– *Розумію, моя раптова поява могла вас спантеличити, але, повірте, я не завдам вам шкоди!* – усмішка стала ширшою, і очі ще трохи звузились.

Хлопчик лише сильніше притис до грудей книгу. Він заледве розумів високу мову людей, а коли нею говорив ще й цей чужоземець, то взагалі виходила якась нісенітниця.

– Видається мені, що обставини підштовхують нас обговорити наші справи тут. Що ж, так тому й бути, – високий чоловік присів навпочіпки, але навіть у цій позі був заввишки як звичайний чоловік. – Думаю, за традицією потрібно насамперед представитись. Моє ім'я... ммм... якщо перекласти його на вашу мову – «Той, що мандрує снами». А як звертатися до вас, молодий пане?

– Л-л-л-ік, – відповідаючи тремтячим голосом, хлопчик спробував підвестися, але задерев'янілі ноги зрадницьки підкошувалися.

– Ліііііііііік, – ніби смакуючи слово, протягнув ельф. – Яке неймовірне ім'я! З нижньої мови людей означає «талант». Воістину, вам воно личить якнайкраще! Скажіть-но, пане Лік, а що вам сниться останнім часом?

– Що мені сниться? – не второпавши, повторив хлопчик. – Нууууу, вишневі яблука...

– Справді? Ось такі? – довгу, тонку, на диво, витончену руку ельф засунув у кишеню плаща й дістав звідти найстиглише вишневе яблуко і простягнув його хлопчику: – Прошу, пригощайтесь, пане Лік.

В очах хлопчика спалахнули вогники! Він, забувши про все на світі, випустивши книгу на землю, ухопив запашне яблуко обома руками і почав жадібно їсти, обливаючись червоним соком.

Ельф підібрав пакунок із блискучої шкіри й розгорнув.

– О, то ви планували почати вивчати магію, пане Лік? – у руках він тримав товсту книгу в дерев'яній обкладинці, на корінці якої було відтиснуто суперекслібріс¹ у формі двоголової вогняної саламандри. Тонкі

---

¹ Суперекслібріс – книжковий власницький знак, відтиснутий на корінці книги.

пальці розгорнули сторінку, на якій залишилася тасьма з різнокольорових тканин. – ... *генії стихій промовляють до нас крізь магичні знаки та артефакти. Вчення Пророка Схая. Книга перших відомих елементів...*

– Мгм... – хлопчик їв яблуко з таким апетитом, що ледь відірвався, щоб відповісти.

– *Це чудово! Якщо є на те ваше воля, то я міг би показати вам основи магичного мистецтва...* – мелодія голосу обірвалась, бо з трактиру вийшли, похитуючись від випитого, декілька дужих чоловіків в одязі авантюристів гільдії і одразу звернули на них увагу.

– Це ще що таке?! – найбільший з них окинув оком дивну пару людей.

– Довговухий? Чи то мені вже ввижається від елю? – низький, але широкоплечий чоловік театральню протер очі.

– А непогана книженція в руках у довговухого. Можна продати за пару золотих, як вважаєте? – авантюрист із волоссям кольору попелу потер долоні.

– *Панове, наше знайомство почалось не з того! Зі свого боку, я б волів вирішити всі питання якомога мирно! Я у вашому місті зовсім ненадовго, щоб продати товар і знайти помічника, оце й усе. Тож мені сваритися з представниками гільдії авантюристів немає жодного сенсу, – ельф випростався на повен зріст і з'ясувалося, що найвищий з авантюристів не дістає йому навіть до плеча.*

– Хлопці, думаю не варто його чіпати! – чоловік, що вийшов останнім і був наймолодшим, потягнув за руку низького й широкоплечого. – Я був на війні, повірте, хлопці, елфи б'ються, як дикі звірі, й магією володіють.

Та ще й завжди мстяться за своїх. Аби через нас вони знову у Фрей не прийшли!

– Поглянь на власні очі, малий, вони вже тут! – широкоплечий висмикнув свою руку. – Та й магію ми теж знаємо, не бзди!

Після цих слів широкоплечий дістав, ніби зі складок свого плаща, два невеликих клинки, виготовлені з чогось, що нагадувало кістки.

– Уперед, хлопці! Покажіть, чому нас називають Фрейськими демонами!

Найбільший з авантюристів зірвав із шиї невеличкий амулет у вигляді сніжинки й кинув його зі всієї сили на землю. Повітря навколо почало ставати холоднішим, а з рота під час дихання виходив пар.

– *Бачу, ситуація швидко ускладнюється і не на мою користь. Доведеться захищати себе доступними засобами...* – з рук ельфа випала книга, уже вдруге за цей короткий вечір.

Побачивши це, хлопчик кинувся вперед, підібрав її і одним швидким рухом опинився в найближчій діжці з квашеною капустою.

Але цього маневру довговухий гість уже не бачив, адже швидкі кістяні клинки протикали його плащ десятками уколів, хоч і не діставали до самої плоті ельфа. Незважаючи на свої розміри, його рухи були більше подібні на танцювальні піруети учасників Королівського балету. Кожен крок, кожен помах руки заворожували грацією.

Чоловік із попелястим волоссям почав нашіптувати собі під носа щось незрозуміле й махати руками в повітрі, ніби відганяючи від себе невидимих мух-гризунів.

Широкоплечий чоловік, помітивши це, ураз відскочив від ельфа за два кроки.

– От ти й піймався, нелюде!

Руки й ноги ельфа почали повільнішати, ніби наливаючись металом ізсередини, і мало-помалу застигання дійшло до того, що висока фігура перетворилась на воскову ляльку.

– Ну все, морозь його та й закінчимо! – широкоплечий повернувся до чоловіка, що розбивав амулет. Той і собі дістав з кишені ще один, трохи більший і що було сили жбурнув по знерухомленому ельфові. Амулет вдарився об живіт, тріснув навпіл і від нього по тілу почали розповзатися, подібно до маленьких жуків, сніжні візерунки. На обличчі ельфа усмішка змінилась гримасою болю.

– Усе, дохляк твій довговухий дружок, пацан! Вилазь, віддай нам книгу і шуруй звідси! – широкоплечий відвернувся від того місця, де ще мить тому відбувалась запекла битва, і попрямував до діжки, де ховався хлопчик.

Але не встигнувши зробити й декілька кроків, чоловік почув за своєю спиною ричання ельфійського бика й оглушливе тріщання льоду...

...

Широким путівцем самотно їхав великий віз. На ньому на невеликих тканинних мішечках спав юнак, а його обличчя прикривала книга з яскравим знаком двоголової вогняної саламандри, яка слугувала чудовим захистом від сонця. На черговій ямці віз підкинуло сильніше і хлопець враз прокинувся.

«Йой, невже я знову заснув?! – думки в голові почали плутатись. – Та ще й дитинство наснилося. Давненько, мабуть, не бував у Фрею. Хоча, зачекайте-но, а звідки там взявся...».

– Учителю! – юнак звернувся до високого чоловіка з довгими вухами, що був погоничем цього воза. – Учителю, невже ви знову бешкетували в моїх снах?

Усмішка на обличчі високого чоловіка стала ширшою, але юнак цього не помітив, адже був позаду.

– *Пане Лік, ви зосереджуєтесь не на тому. Перш ніж інтерпретувати сни, вам варто засвоїти всі необхідні перші елементи за Пророком Схаєм.*

– Так, я пам'ятаю, – понуро відповів юнак. – Але чи міг би я попросити вас заїхати хоч ненадовго до Фрею? Ми ж уже минули Бужкові гори. Далі обійдемо Лазурові пагорби, а там вже й магічне місто поряд!

– *Обговоримо це, коли ви прикличете свого першого генія льоду, пане Лік...*

Дерево Єднання

Легенда перша

Унебутті, коли ще навіть сонце і місяць не змагалися між собою за право осяювати своїми променями магічний простір довкола, з першим магічним завихренням з'явився могутній паросток, що своїми корінцями дістався до самого серця природи. Його стебло росло, набираючись сил, а коріння розросталося, сягаючи країв видимого світу. На гілках, що розмірами своїми могли сперечатися з відстанню між найвіддаленішими зірками на нічному небі, почали з'являтися велетенські листки. За ними розпустився цвіт, кожна квітка якого була розміром з озеро.

Так дерево далі собі росло, аж поки своєю верхівкою не почало чухати хмари. Плоди, запашні і повні соку, зайняли своє місце на магічній рослині й продовжували

рости аж до настання осені. А потім попадали разом із листям, породжуючи велику землю.

Згодом на тій землі з'явилося життя, адже сік дерева, що тік навесні з кори, породжував ріки, а м'якоть його живильних плодів утамовувала голод. І не знали перші магичні істоти ні горя, ні хвороб, ні страху. Аж поки одного року плодів не виростало менше, ніж зазвичай. Тоді сильніші почали відбирати їжу в слабших і ненависть заволодала землею. Кволі та безсилі почали тікати, прямуючи далеко на схід і північ.

З того часу сама земля почала стогнати, а на її тілі з'явилися тріщини, утворюючи три великі континенти. З кожною зимою відстань між ними збільшувалась, створюючи ще більші прірви. І тільки коріння дерева життя тримає їх купи до цих днів.

Багато часу минуло, перші магичні істоти поступились своїм дітям, ті – своїм, і так доти, доки не забувся великий голод. Проте ненависть і страх закарбувались в пам'яті назавжди. І лише велична рослина, яку назвали Деревом Єднання, пам'ятає все від перших теплих променів, що линули з неба, до останніх холодних вітрів, що гралися і шаруділи його листям.

Сновида

Найм'якіші покривала в ліжку зі всього магічного міста Фрей сьогодні не змогли б заспокоїти серце молодого короля, що невпинно билось, а думки плутались, переганяючи одна одну, щоб зайняти п'єдестал першості в його голові. Він крутився з боку на бік, намагався заснути на животі, потім перевернувся на спину, розкинув руки і змирився з тим, що сьогодні, як і декілька попередніх ночей, він проведе в бібліотеці.

Довга нічна сорочка ковзнула по холодному каменю підлоги королівської спальні, коли новоспечений молодий король зліз із величезного дерев'яного ліжка, виготовленого із водяної лози, і спробував дотягнутися до халата, на якому було вишито двоголову вогняну саламандру. Почувши якісь рухи, два вартових, що стояли за дверима спальні, постукали.

– Ваша Високосте, з вами все гаразд, ми можемо зайти? – грубий чоловічий голос увірвався в кімнату по-дібно штормовому вітру.

– Дурню, яке ще «Ваша Високосте»?! Чи тобі жити набридло? – голос іншого вартового був дещо вищим, але таким же гучним.

Молодий король знав цей голос. Це був охоронець його батька і особистий вчитель фехтування невидимими мечами ще з четвертої зими.

– Так, Уліфаю, ви можете увійти.

Масивні дерев'яні двері, скріплені кованими металевими візерунками, помалу почали розчинятись, і в кімнату зайшло свіже повітря, змішане із запахом магічної рідини факелів, які безкінечно горіли в коридорі.

– Перепрошуємо, Ваша Величносте, за недостойне звертання! – Уліфай упав на праве коліно і потягнув за собою кремезного вартового, що з винуватим виглядом зайшов слідом за ним.

– Нічого, я ще й сам не можу звикнути, що більше не принц. Проведіть мене в бібліотеку й нікого туди не пускайте.

Вартові підскочили, ніби дитячі іграшки крилатих жаб на пружинці, які часто продавались на ярмарках у святкові дні, і, розчиняючи двері ширше, дозволили пройти королю.

Нічний Фрей гудів трактирами, звуки з яких долітали навіть до королівського палацу. Через широкі вікна перших поверхів було чути, навіть як у будиночку для прислуги сваряться лакеї та покоївки. Двоє вартових розділились – один пішов перед королем, а інший ішов за ним. Їхні рухи були відточеними та злагодженими,

вишкіл був помітний голим оком. Худорлява постава поміж двох міцних вартових була по-дитячому тендітна.

Довгий лабіринт коридорів змінювався великими залами для прийому важливих гостей, тронною залою і спальнями членів королівської родини, коли нарешті виштовхнув їх до ледь не єдиних дверей, що були замкнуті на велетенський замок.

– Ваша Величносте, промовте, будь ласка, заклинання, і я перевірю, чи все гаразд в бібліотеці. – Уліфай схилив голову в позі, що виражала найбільшу повагу до свого володаря.

Молодий чоловік у халаті із двоголовою саламандрою схилився над замком і почав нашіптувати незрозумілі слова, коли раптом у повітрі пролунало клацання і двері потроху відчинились.

– Дозвольте, Ваша Ясновельможносте. – Уліфай одним швидким рухом став перед королем так, щоб у разі небезпеки він міг закрити собою повністю все тіло монарха. – Я все огляну.

– Та досить вже! Якщо до цього ніхто замахів не вчиняв, то й зараз посеред ночі у найзахищенішій кімнаті палацу не нападатиме...

– Я розумію, яких незручностей ми завдаємо його Величності, але безпека понад усе. Клятва мого роду, що король буде в безпеці поки ми дихаємо, не дасть мені вчинити інакше! – й голова Уліфая знову схилилась в покірній позі.

– Та-та, пам'ятаю, – шумно видихнувши, ніби витискаючи все повітря з легень, відповів король. – То перевіряй, якщо повинен.

І королівський вартовий, ніби водяна ящірка на сонці, яка побачила в небі птаха, спритно шмигнув усередині

ну, залишивши короля зі своїм напарником, який все ще винувато й понуро дивився в підлогу, боячись підвести погляд на свого правителя.

– Усе гаразд, будь ласка, проходите, Ваша Величності! – рука Уліфая відчинила двері, а за нею з'явився і сам вартовий.

– Чекайте на мене тут.

Вартові стали по обидва боки від входу в бібліотеку, поклавши одну руку на невидимий меч, а другу притуливши до серця, й застигли в цій позі, утупивши погляди просто перед собою.

Уходячи в темну залу зі стелажми книг, від яких віяло старовиною та пилом, у його голові не було жодного тихого місця від думок. Оскільки в бібліотеці були заборонені факели або свічки, то довелося читати заклинання, щоб запалити первородний кристал світла, що осяє все в цій чималій кімнаті. На це пішло стільки сил, що після того, як світло почало бороти темряву згори донизу, молодому правителю довелось спертись на стіну, щоб не впасти.

«А якби не пропускав заняття із магічних мистецтв в королівському театрі, дивлячись на стрункі ніжки танцівниць, то, може б, навіть зміг прикликати собі маленького генія вітру зараз, який нагнав би сюди свіжого повітря...» – докоряв сам собі юнак.

Аж ось, коли на стелі кристал засяяв на повну силу, стало помітно, що бібліотека була навіть більшою, ніж могло б видатися на перший погляд: безкінечні ряди полиць, на яких були книги, фоліанти та сувої часів, давніших за перших людей та ельфів, які змогли освоїти магію. На окремій полиці, що була вбрана червоними тканинами, на вишитих найтоншими нитками подушках лежали три скрижалі із заповідями, що зали-